

Piřmanlık Denizi

– MESUT ÇİFTCİ · 04 Kasım 2009

Toprak gibi řimdi gözlerin; sođuk ve ıslak,
Kâbuslarında terk ettiklerin.

Birkaç damla gözyaşında affedilme umudu,
Kazandım mı sandın zamana aldanarak,
şimdinin karşı konulamaz cazibesi,
Kör mü etmişti gözlerini,
Hiçbir zaman senin olmayacaklar bir bir?

Nerde kaldığını unutana,
Yardım edemez hiçbir insaf,
Yardım etmez řüphesiz zaman.

Gittiğinde kalan sendin,
Biliyordun, yalan söyledin...
Götürdü yalanların tüm doğrularını,
Kayboldu tüm doğrulukların.

řimdi piřmanlık denizinde bir taka,
Çoktan yitirmiş pusulasını,
Yitirmiş hiç olmayan insafını,
İnsaf dileniyor doğruluk güneşinden.
Yakamozlara kurban gidecek,
Gönlü hala sabah seherinde.

Çaresiz bir çocuk karşıdaydı,
Elinde yok ettiğın hayalleri,
Güneşini sen almadan önce,
Umutla beklerdi seherleri.
Sen almadan...
Önce....